

עא :

עין משפט
נר מצוה

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

מסורת הש"ס

כב א טושיע אהיב סי
ג פני ד כתיבי:
כב ב ג מיי ידוש מהל
אורי טיה הליח
טושיע אהיב סי ג פני
:3

תורה אור הש"ס

- 1. נשים בציון עור הבלח
צרי וזודה:
אכה ה יא
2. השבוע על משה
שן קרויה על ערשותם
ואכלים כרים מצאן
ועלים מתוך מרבץ
עמו 1 ד
3. לכן עתה יגלו בראש
וקר מרח
עמו 1:1
קרויה:

כאן להשיאו אשה. פי מיוחסת מד' אמהות (6) דלי משום גישראלית לא לרין להיות חזוקת כשר דכלאו הכי מותר גישראלית דלאמר בעלמא (וימות דף מה.) גבי עונד כוכביס הנולד מעונד כוכביס הנא על כח ישראל דלאמר ליה זיל גלי או נסיב בת מינך אלמא משמע דמקום שאין מתייין אותו נותנין לו ישראלית ומותר לישאה: עד היכן היא ככל. פי בקונטרס דלפי הענין נראה שכלל הימה בין שני נהרות גדולים הללו מדקל ופרט זה מן המורה וזה מן המערב וזאין ומושיין מן הדרום לנפון וסופו של פרת שופך בתחלה: כל זה יש ללמוד מכאן אך ישראל בדומה של ככל דכמיז מלפון תפתח הרעה אלמא דכלל מלפון ופרט יורד מארץ ישראל לכלל דלאמר בעלמא (שנת דף מה): דכמיז מלפון היו רבין ומלאים על שפתי: וקא בעי גמרא מה שבין שתי הנהרות שפיטא לן דכלל הוא אלל משפת מדקל ומתערב עד היכן מתפשט רוחצה של ככל אמר רב עד נהר עוק ור"ת פי"ה שנהר פרת היה בא ומשך מן הנפון לדרום שהרי נהר פרת בא מקדמת ענדן וכן עזר אל מלפון של עולם (וארץ ישראל לדרום ופרט בא מעין והיה מושך מלפון לדרום והא דלאמר מיערל כמערכת סהלא ככל פרת דמשמע דמושך מדרום כלל מלפון ר"ל דה"ק שהמים של פרת רבים כל קך שיחזרו המים למקום שאלו דהיינו מדרום לנפון: להך

כאן להשיאו אשה כמאן אשה כל שמיחתו (6) בבבל משיאין לו אשה והאידינא דאיכא רמאי חיישינן ועירי הוה קא מישתמיט מניה דר' יוחנן דהוה אמר ליה נסיב ברתא יומא חד הוה קאולי באורחא מבטו (6) לעורקמא דמייא ארכביה לר' יוחנן אכתפיה וקא מעבר ליה א"ל אורייתן כשרה בנתין לא כשרן מאי דעתין אילימא מדתנן עשרה יוחסין עלו מבבל כהני לויים אמו כהני לויי ישראלי כולוהו סליקו כי הכי דאישתיור מהני אישתיור נמי מהני אישתימיה הא דאמר ר"א לא עלה עזרא מבבל עד שעשרה כסולת נקיה ועלה עולא איקלע לפומבדיתא לבי רב יהודה הויה לרב יצחק בריה דרב יהודה דגדל ולא נסיב א"ל מאי טעמא לא קא מנסיב ליה מר איתתא לבריה א"ל מי ידענא מהיכא אנסיב אמר ליה אמו אגן מי ידעינן מהיכא קאתין דילמא מהך דכתבי' ונשים בציון ענו בתולות בערי יהודה וכי תימא (6) עונד כוכביס ועבר הבא על בת ישראל הולד כשר (6) דילמא מהך דכתבי בהו השוכבים על ממות שן וסרוחים על ערסותם (6) ואמר רבי יוסי בר' חנינא אלו בני אדם המשתנינים מים בפני מטותיהם ערומים (6) ומגדף בה ר' אבהו א"ה היינו דכתיב ילכו עתה יגלו בראש גולים משום דמשתנינים מים בפני מטותיהם ערומים יגלו בראש גולים אלא אמר ר' אבהו אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה ומדביקין מטותיהם זו בזו ומחליפין גשותיהם זה לזה ומסריחים ערסותם בשכבת זרע שאינה שלהם אמר ליה עובד אמר ליה זיל בתר שתיקותא כי האי בדרכי בני מיצוא כי מניצו בתר בהדי הדדי חזו הי מנייהו דקדים ושתיק אמרי (6) האי מיוחס טפי (6) אמר רב שתיקותיה דבבל היינו יחוסא איני והא איקלע רב (6) (לבי בר שפי חלא) וברק בהו מאי לאו ביחסותא לא בשתיקותא הכי קאמר להו בדוקו אי שתיקי אי לא שתיקי אמר רב יהודה אמר רב (6) אם ראת שני בני אדם שמתנדים זה בזה שמין פסול יש באחד מהן ואין מניחין אותו לירכב אחד בחבירו אמר ר' יהושע בן לוי (6) אם ראת שתי משפחות המתגרות זו בזו שמין פסול יש באחת מהן ואין מניחין אותה לירכב בחברתה א"ר פאא סכא משמיה דרב ככל בריאה מישין מיתה (6) מדי חולה עולם גוססת ומה בין חולין לגוססין (6) רוב חולין לחיים (6) רוב גוססים למיתה עד היכן היא ככל רב אמר עד נהר עוק ושמואל אמר עד נהר יואני לעיל כדיגלת עד היכא רב אמר עד בגדא ואוונא ושמואל אמר עד מושכני ולא מושכני ככלל והאמר (6) רבי חייה בר אבא אמר שמואל מושכני הרי היא כגולה ליוחסין אלא עד מושכני ומושכני ככלל לתחתית כדיגלת עד היכא רב שמואל עד אפמיא תתאה תרתי אפמיא הויין חרא עיליתא וחרא תתייתא חרא כשירה וחרא פסולה ובין חרא לחרא פרסה וקא קפדי אהרדי ואפילו נורא לא מושלי אהרדי וסימנך דפסולתא הא דמישתעיא מישנית לעיל כפרת עד היכא רב אמר עד אקרא דתולכני ושמואל אמר עד גישרא דבי פרת ור' יוחנן אמר עד מעברת דגזמא לייט (6) אביי ואיתמא רב יוסף אדרב אדרב לייט אדשמואל לא לייט אלא לייט אדרב וכ"ש אדשמואל ואב"א לעולם אדרב לייט אדשמואל לא לייט וגישרא דבי פרת לתתיהו הוה קאי והאידינא

לכשיאו אשה. קמתא בעי נדיקה: להוילא ממנו אשה. שנשא כבר מסתמא לא מפיקין: כל שפיחסו ככלל. ומספר נשואין אפי ככלל משיאין לו אשה דמחוקין ליה מכלל: דאיכא רמאי ליה שלמדים שיחת ככלל להחזיק במוחסים: ליה זיל גלי או נסיב בת מינך כרסאי. ולא היה חפץ בה מפני שהיא מארץ ישראל והוא היה מכלל: אורייתן כשירה כרסין לא כשירה. מלמדי אמה ומורתי כשירה לך ובתי אינן חפץ: מאי דעפך. שאתה מחזיק (6) ככלל במוחסים דתנן (ועיל דף מה.) עשרה יוחסין כו' וסגור אמה שעלו כל הפסולין: מהיכא נסיבנא. אלו אשה מיוחסת: זיל כפר שטיקוסא. (6) שאל לך משפחה שמקנת שפסא בני מריבה הם פסולין שמתוך פסולן שהיו פורשים מהם נטרו אביה והחזיקו במריבה ומיוחסת לכלל היינו שתיקותא מתוך שהם שמקנים החזיקו במוחסים א"כ הנה לבדוק ככלל אינו בודק אלא ששתיקה לבדוק בשתיקה: לבי בר שפי חלא. שם האיש (6) שופה מושך כמו השופה יין לחבירו (6) דף מה.) ואין מניחין אותו. מן השמים לירכב בחבירו לכן הטילו על השמים מריבה ביניהן: כריאה. מיוחסת ונקייה: משה. ממורים גמורים כולם: חולה. רובם כשרים ומיעוטן פסולין כחולים הללו רובן לחיים: גוססא. רובן פסולין ומיעוטן כשרין: עד היכן היא ככלל. ליחס: עד נהר עוק עד נהר יואני. לפי הענין נראה שכלל בין שני נהרות גדולים מדקל ופרט מלעינים אותה ביניהם זה מן המורה וזה מן המערב וזאין ומושיין מן הדרום לנפון וסופו של פרת שופך בתחלה כל זה יש ללמוד מכאן. אך ישראל בדומה של ככלל דכמיז מלפון תפתח הרעה אלמא דכלל מלפון ופרט יורד מארץ ישראל לכלל דלאמר בעלמא (שנת דף מה): דכמיז מלפון היו רבין ומלאים על שפתי: וקא בעי גמרא מה שבין שתי הנהרות שפיטא לן דכלל הוא אלל משפת מדקל ולחזן עד היכן מתפשט רוחצה של ככל אמר רב עד נהר עוק ור"ת פי"ה שנהר פרת היה בא ומשך מן הנפון לדרום שהרי נהר פרת בא מקדמת ענדן וכן עזר אל מלפון של עולם (וארץ ישראל לדרום ופרט בא מעין והיה מושך מלפון לדרום והא דלאמר מיערל כמערכת סהלא ככל פרת דמשמע דמושך מדרום כלל מלפון ר"ל דה"ק שהמים של פרת רבים כל קך שיחזרו המים למקום שאלו דהיינו מדרום לנפון: להך

גליון הש"ס

נב' וכו' נר וקב"ב כו'
לפני סח פ"ב לקמן מה
פ"ב ימות מה פ"א סח
פ"ב ימות מה פ"א סח
פ"ב ימות מה פ"א סח
פ"ב ימות מה פ"א סח

הנהגות הב"ח

(6) נס' שפיתו כבכל:

מוסף חובסות

א. פרת מן המערב ותיקל
מן המורה. חס' רשבי.
ב. ולחיי לא בעי לתת
בפרת עד היכא לפי
שפול בחרקל ובכל
כרסיה עד לטתא הימנ
עד אפמיא תתייתא. סח.
ג. פרת מיעד בדבר שהוא
יורד מארץ ישראל לכלל
וגדל ממי הנשמים ורודפין
בני ככלל שירדו גשמים
בביר אריי וסמיח על
אחיהם. רש"י שבת 10.
ד. שהיו מכירים שירדו
הגשמים לאריי עיי
שחזרו פרת לאחוריו עיי
גדולתו כבאריי מתוך
הגשמים. חס' שבת סח.

פסולה. התחמונה: ואפי' נורא לא מושלי אהרדי. כדי שלא יהו רגילים אלסם שלא להתחמך נס': דפסולתא הא דמשפטיא מישנית. וימין זה היא היכן שלא מטעם זה או פסולה הך דמשפטיא נשון מישן שהיא קרובה למישן ואמר לעיל מישן מיתה: כפרס. על שפת פרת כמעברה של ככלל עד היכן ארכה משוך לדרום: עד גישרא דפרס. שמואל היה מוסף: לייט. כל שישמך על זה שאין יחוסה של ככלל משוך כל קך: אדשמואל לא לייט. בחמיה והרי הוא מוסף: אדשמואל לא לייט. די אמה שמואל למילתיה פחת היה ולא מוסף וכיני שמואל היה הגשר למטה מתקרה דתולכני: והאידינא